

[Albrechtsen]

Dermed mener jeg f.eks. den form for aktioner, der har været ved de vesttyske raketanlæg i Mutlangen, eller ved Greenham Common-basen i England, eller for den sags skyld ved Ravnstrupanlægget her i Danmark. Det er den slags direkte aktioner, jeg tænker på, og som jeg meget gerne ser at der bliver nogle flere af. Jeg vil bestemt ikke opfordre nogen til vold, og det er som oftest også politisk og militært, der bruger vold i den slags sammenhænge. Det er ikke demonstranterne, der bruger vold. Vi ønsker ikke vold, vi ønsker netop fred.

Således skulle det, jeg sagde, forstås. At der er tale om militante aktioner, er da klart, men det voldelige må stå for CDs egen regning.

Maisted (FD):

I den lille nisses fædreland elsker vi at overvurdere betydningen af, hvad vi gør. Derfor kan der holdes lange taler om udenrigspolitiske forhold, som Danmark overhovedet ingen indflydelse har på. Det kan man selvfølgelig undskylde med, at så lang tid de snakker, slås de dog ikke.

De frie demokrater mener, at Danmark hører til i den frie vestlige verden, og dansk udenrigspolitik bør koncentrere sig om at bekræfte dette tilhørsforhold. Den vigtigste opgave og den eneste, vi selv har indflydelse på, er vor sikkerhedspolitik. De frie demokrater er af den opfattelse, at Danmarks sikkerhed er nøje knyttet til vort medlemskab af NATO. Vi skal derfor optræde som et troværdigt medlem. Sammenholdet i den vestlige verden har forhindret en verdenskrig i over 40 år. Efter min opfattelse er den eneste garanti for at undgå en verdenskrig, vi har, at den frie verden er totalitærstater overlegen med hensyn til militær styrke.

Derfor kan jeg overhovedet ikke tilslutte mig socialdemokratiets dagsordensforslag. Vi får jo senere på dagen lejlighed til at diskutere andre militære forhold, og dér skal jeg komme tilbage med et dagsordensforslag fra de frie demokraters side. Dette forslag fra hr. Lasse Budtz er efter min mening en klar spekulation i alles naturlige frygt for en a-våbenkrig, og det er oven i købet i modstrid med indgåede aftaler. Det er et knæfald for de socialistiske kræfter, der ønsker at undergrave Danmarks sikkerhedspolitik, undergra-

ve medlemskabet af NATO og undergrave tilhørsforholdet til den frie vestlige verden.

Der er selvfølgelig ingen, der tror på, at spørgsmål om a-våben og a-våbenfrie zoner kan afgøres eller påvirkes af et lille land som Danmark. Enhver, der har fulgt med i den internationale debat og har fulgt den sidste debat om præsidentvalget i USA, har fået bekræftet, at det afgøres imellem supermagterne. Dem alene. Det er altså Genèveforhandlingerne, der er afgørende for, om der sker en optrapning, eller om der sker en skærpelse.

Det forholder sig selvfølgelig også sådan, at man ikke kan fjerne a-våben ved at sige, at nu ønsker man atomfrie zoner. Det er ordsvindel, og det er at føre den danske befolkning bag lyset at sige noget sådant, for det ligger også ganske klart, at det er supermagterne, der præcist bestemmer, hvor a-våbnene skal bruges. Derfor er det igen et illusionsnummer at tale om atomfrie zoner.

Mere er der efter min opfattelse ikke grund til at sige om denne sag på nuværende tidspunkt.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Det har været nogle begivenhedsrige uger i den offentlige debat op til denne dag i folketinget. Den 10. oktober fik Danmark besøg af André Glücksmann, der med bogen »Svimmelhedens Styrke« om a-våben og fredsbevægelserne fik mange til at mene, at nu måtte gadens parlament – som nogle ynder at udrykke det – eller joggingbevægelsen, som andre så nedladende siger, da være hånet så meget, at de stoppede.

Netop derfor var lørdag den 27. oktober en god dag for Danmark. Endnu en gang valgte titusinder af danskere at gå sammen om at sige nej til a-våben for at synge sammen, for øvrigt fra Højskolesangbogen – den bruger vi nemlig meget, selv om vi ikke tror, at hele løsningen ligger i den. Vi gjorde det også for at sende bud til dette hus om det flertal, der må være herinde – 400 mia dollars og ½ år efter 3. maj – for at erklære Danmark atomvåbenfrit både i freds-, krise- og krigstid.

Glücksmann kalder sit første kapitel »Rakkens evangelium«, og jeg gad nok vide, om ikke mange medlemmer her krummer tæer, når de husker, hvad ordet evangelium